

Arrest

nr. 131 257 van 13 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN EENOO en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten en van de stad Teheran afkomstig te zijn. U bent een Lor van etnische origine. Voor u in het huwelijk trad met uw huidige echtgenote R. A. (...) (o.v. xxxxxx) had u gedurende twee jaar een relatie met een vrouw met de naam M. (...). Vanwege verschillende opvattingen tussen jullie families huwde u niet met M. (...). In oktober / november 2010 werd u, nadat jullie twaalf jaar geen contact hadden, plots opgebeld door M. (...). Ze vertelde u dat ze in een echtscheidingsprocedure verwickeld zat. U sprak soms met haar af na het werk. Op een dag vroeg ze u om hulp omdat haar kind ziek was. Toen u bij M. (...) thuis aankwam was er geen kind te bespeuren. Zij deed de deur in het slot. U dronk van het glas citroenwater dat zij u aanbood, en werd erg slaperig. Toen u wakker werd was u volledig ontkleed. U kon haar appartement niet verlaten omdat

de deur op slot was en M. (...) uw kleren verstoppt had. U had geslachtsgemeenschap met haar. Toen u vertrok vertelde M. (...) u dat alles wat er zich in de slaapkamer afgespeeld had gefilmd werd. Geschrokken vertrok u. Even later kreeg u telefoon van de echtgenoot van M. (...) die op de hoogte bleek van de film en u vroeg langs te komen. U deed dit niet, maar besloot dat het raadzamer was het land te verlaten. Omdat u de ware toedracht achter uw vertrek wilde verhullen voor uw echtgenote vertelde u haar dat u politieagenten op de motor had aangereden toen u alcohol ging kopen en dat deze politieagenten waarschijnlijk overleden waren. U reisde eerst naar Isfahan. Van daar uit reisde u illegaal via land naar Turkije. Vanuit Turkije reisde u verder naar België. U verklaart niet terug te kunnen keren naar Iran omdat u voor uw leven vreest. Ter staving van uw asielrelaas legt u uw identiteitsdocument (shenasnameh) voor.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen aangaande uw relatie met M. (...) niet overtuigen. Zo stelde u tijdens het gehoor voor het CGVS aanvankelijk dat u haar leerde kennen doordat u samen met haar broer uw dienstplicht vervulde (cgvs p.10). Later verklaart u dan weer dat haar broer en uw broer samen hun dienstplicht deden en dat u zo hun zus leerde kennen (cgvs p.13). Ook uw verklaringen betreffende het afspringen van jullie relatie roepen ernstige vragen op. Op de DVZ stelde u dat de familie van M. (...) niet akkoord ging toen u haar hand vroeg (vragenlijst cgvs p.2). Wanneer het CGVS hiernaar informeert stelt u aanvankelijk dat uw ouders haar ouders niet accepteerden omdat uw ouders erg gelovig zijn en haar ouders niet (cgvs p.10). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen later tijdens het gehoor stelt u dan weer dat u vertelde dat beide ouders niet akkoord waren (cgvs p.14). Het voorgaande leidt er toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen over de oorzaak van uw problemen in Iran. Logischerwijze kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de feiten die er het gevolg van zouden geweest zijn.

Uw verklaringen aangaande de problemen die u met M. (...) en haar echtgenoot kende overtuigen ook niet. Over de dag waarop uw seksuele activiteiten met M. (...) door haar gefilmd werden stelde u op de DVZ: "ik ging haar bezoeken bij haar thuis. Toen ik er aankwam was er geen kind te bespeuren. Van het een kwam het ander en voor ik het wist belandde ik in bed met haar. We hebben gemeenschap gehad" (vragenlijst cgvs p.2). Uit deze verklaring valt een consensuele seksuele relatie tussen twee partners af te leiden. Tijdens dit gehoor voor de DVZ maakte u geen melding van enige vorm van dwang. Tijdens uw gehoor voor het CGVS verklaart u dan weer dat M. (...) de deur op slot deed toen u binnenkwam, u drank aanbood met een verdovingsmiddel, u uitkleedde toen u verdoofd was en uw kleren verborg in de keuken (cgvs p.10-11). Wanneer het CGVS u confronteert met uw tegenstrijdige verklaringen stelt u dat er op de DVZ aangedrongen werd om uw verhaal bondig te vertellen, dat het een samenvatting is, en dat u toen niet vertelde dat u gedrogeerd werd, maar dat wat de protection officer voorlas echt gebeurd is (cgvs p.14). Wanneer de protection officer van het CGVS u nogmaals wijst op de afwezigheid van een vorm van dwang in uw verklaring of het feit dat u niet vermeldde dat u gedrogeerd werd stelt u plots, geheel tegenstrijdig met uw eerdere verklaring tijdens het gehoor voor het CGVS en de neerslag van uw gehoor voor de DVZ, dat u daar wel verklaarde dat u gedrogeerd werd (cgvs p.15).

Ook uw verklaringen betreffende het tijdstip waarop u de telefoonoproep van de echtgenoot van M. (...) ontvangen zou hebben overtuigen niet. Zo stelt u tijdens het gehoor voor het CGVS dat u door haar echtgenoot op 12.09.1389 werd opgebeld, en dat u twee dagen daarvoor door M. (...) werd gegijzeld (cgvs p.13). Wanneer het CGVS hier later op terugkomt herhaalt u uw bewering dat er twee dagen tussen de gijzeling en de telefoonoproep van de echtgenoot zaten (cgvs p.15). Op de DVZ verklaarde u echter dat u door M. (...) werd gefilmd, vertrok, en dezelfde avond door haar echtgenoot werd opgebeld (vragenlijst cgvs p.2). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt u dat dit niet kan kloppen, dat 12.09 immers de verjaardag van uw echtgenote is en dat u toch niet tegelijkertijd bij uw echtgenote en M. (...) kon zijn en dat u bijna zeker bent dat de verklaringen in de vragenlijst fout zijn. Wanneer u er op gewezen wordt dat de datum van de feiten minder relevant is dan het feit dat u geen eenduidige verklaringen aflegt over de duur van de periode tussen uw gijzeling en de dreigtelefoon door de echtgenoot herhaalt u, ditmaal iets stilliger, dat de feiten niet op dezelfde dag plaats hadden. Overigens dient opgemerkt te worden dat u ook tijdens uw gehoor voor het CGVS allermindst coherente verklaringen aflegt betreffende de datum waarop u de telefoon van de echtgenoot van M. (...) ontving. Zo stelt u op het ene moment dat u op de dag van de verjaardag van uw echtgenote het telefoontje ontving (cgvs p.12). Even later verklaart u dat uw vrouw op 12.09 jarig is en dat het een dag later gebeurde (cgvs p.12) om enkele ogenblikken later opnieuw te beweren dat haar echtgenoot de twaalfde, dus op de verjaardag van uw echtgenote, belde (cgvs p.12-13). Uw echtgenote situeerde op

de DVZ het verkeersongeluk, uw dekmantel voor uw vertrek na de telefoonoproep door de echtgenoot, op haar verjaardag op 03.12.2010 (12.09.1389). Tijdens haar gehoor voor het CGVS stelt zij dan weer dat jullie op haar verjaardag naar een restaurant gingen, en dat het ongeluk een dag later plaats had (cgvs R. A. (...) p.12-13).

Verder dient vastgesteld te worden dat u zowel tijdens uw gehoor voor de DVZ (verklaring dvz par. 32 en 35) als tijdens uw gehoor voor het CGVS (cgvs p.3-4) stelt dat u samen met uw echtgenote en uw kinderen Iran illegaal over land verliet met een smokkelaar. Ook uw echtgenote stelde op de DVZ dat zij samen met u over land van Iran naar België reisde (verklaring dvz echtgenote par. 32 en 35). U verklaart tijdens het gehoor eveneens dat u noch uw echtgenote over een paspoort beschikten in Iran (cgvs p.5-6). Gevraagd om uw vluchtroute te beschrijven beweert u onder meer dat de smokkelaars jullie op het hart drukten de kinderen stil te houden omdat zij huilden, dat jullie kinderen in een tweede wagen wel konden slapen en dat heel uw gezin samen in Istanbul verbleef (cgvs p.4).

Wanneer de protection officer van het CGVS u vervolgens het paspoort van uw echtgenote voorlegt stelt u aanvankelijk dat dit een nationale kaart is (Karte Mili). Wanneer u op de vermelding "passport" op dit document gewezen wordt volhardt u in uw bewering dat u noch uw echtgenote paspoorten hebben. Geconfronteerd met het feit dat het CGVS dit document van de Nederlandse autoriteiten verkreeg stelt u dat u niet begrijpt hoe uw echtgenote in Nederland kon passeren of hoe dit document daar terecht kon komen (cgvs p.7). Uw echtgenote verklaarde dan weer dat jullie wel degelijk paspoorten hadden in Iran, maar dat haar paspoort niet in België is (cgvs echtgenote p.4-5). Wanneer uw echtgenote de kopie van haar paspoort voorgelegd krijgt erkent zij wel dat dit een paspoort is, maar blijft zij aanvankelijk bij haar verklaring dat zij Iran op illegale wijze verliet en dat zij geen verklaring heeft voor het feit dat de kopie van dit paspoort in het bezit is van het CGVS (cgvs echtgenote p.6). Slechts wanneer de protection officer van het CGVS er later nogmaals bij uw echtgenote op aandringt de waarheid over de vluchtroute te vertellen verklaart zij dat zij en de kinderen legaal Iran verlieten via een vlucht van Teheran naar Nederland (cgvs echtgenote p.10).

Ook bij deze gewijzigde verklaringen betreffende jullie vluchtroutes dienen er zich echter ernstige vragen gesteld te worden. Zo stelt uw echtgenote dat u op 20.09.1389 (11.12.2010) uit Iran vertrok (cgvs echtgenote p.10). U verklaart zelf dat u negen dagen onderweg was (cgvs p.9). Ook uw echtgenote geeft dezelfde duur voor uw reis op (cgvs echtgenote p.11). Dit heeft tot gevolg dat u rond 20 december 2010 in België zou zijn aangekomen. Ook uw echtgenote verklaart dat zij op 20 december 's avonds in België aankwam (cgvs p.10-11). Uw echtgenote verklaarde echter eveneens dat u reeds vier of vijf dagen in België was voor haar aankomst (cgvs echtgenote p.11), wat gezien bovenstaande tijdssituering niet mogelijk is. Bovendien legt uw echtgenote allerminst coherente verklaringen af betreffende de tijdsduur tussen uw vertrek en dat van haar en de kinderen. Zo stelt zij aanvankelijk dat u vier of vijf dagen na aankomst in Isfahan vertrok. Gevraagd of jullie samen in Isfahan verbleven beweert zij dan weer dat jullie daar slechts twee dagen samen waren (cgvs p.11). U verklaart dan weer dat jullie samen uit Teheran vertrokken en vervolgens samen een week bij uw schoonvader in Isfahan logeerden (cgvs p.8-9). Aan het begin van het gehoor beweerde u overigens nog dat uw gezin in Isfahan een week bij vrienden uit Teheran verbleef (cgvs p.3).

De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt nog verder ondermijnd door uw verklaringen en die van uw echtgenote over uw (schoon)familie. Gevraagd of u familie of schoonfamilie in Europa heeft antwoordt u ontkennend (cgvs p.6). Ook uw echtgenote stelt geen familie in Europa (cgvs p.4) of België te hebben (cgvs p.5). Uw echtgenote stelt dat haar moeder en haar broer en zusters allemaal in Teheran verblijven. Deze verklaringen zijn bijzonder opmerkelijk. Uw schoonzus R. K. L. (...) werd immers op 25 oktober 2006 als vluchteling erkend door het CGVS. Bovendien diende uw schoonbroer R. K. R. (...) een asielaanvraag in België in juli 2011. Enkele maanden later, in oktober 2011, dienden uw schoonmoeder D. Z. (...) en schoonzus M. R. (...) een asielaanvraag in. Ook zij werden later erkend. Wanneer u geconfronteerd wordt met de namen van uw schoonmoeder, uw schoonbroer en schoonzus stelt u echter deze personen niet te kennen (cgvs p.5). Voorgaande doet ernstige vermoedens ontstaan dat u en uw echtgenote bewust het verblijf van uw (schoon)familie in België verzwijgt. Deze vermoedens worden nog versterkt door het feit dat ook uw schoonfamilie uw aanwezigheid in België verzwiegt. Uw schoonzus R. M. (...) stelde tijdens haar gehoor op 9 mei 2012 dat uw echtgenote in Iran verbleef maar dat zij geen contact hadden (cgvs R. M. (...) p.3). Uw echtgenote beweerde echter dat zij op het moment van haar aankomst in 2010 een laatste keer contact met haar had om te vertellen dat jullie in het buitenland waren aangekomen (cgvs echtgenote p.7).

Door deze houding verhindert u niet alleen een appreciatie te maken van uw asielaanvraag, uw gebrek aan medewerking - zonder enig motief ter rechtvaardiging - ondermijnt ook volledig de ernst en de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees. Van iemand die een beroep doet op internationale bescherming mag evenwel verwacht worden dat hij/zij de waarheid vertelt en de onderzoeker ten volle bijstaat bij het vaststellen van de feiten van zijn/haar aanvraag en/of bij het

evalueren van zijn/haar vrees. U heeft, door het afleggen van valse verklaringen over uw reisroute en het verzwijgen van uw banden met uw schoonfamilie in België, manifest nagelaten dit te doen.

Uw verklaringen omtrent uw asielmotieven zijn ongeloofwaardig zodat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen. Uw shenasnamah (identiteitsdocument) betreft slechts uw identiteit en ondersteunt uw asielrelaas niet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op de asielaanvraag van haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A (2) van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. Hiertoe gaan verzoekende partijen in op de motieven van de bestreden beslissingen en trachten deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissingen dat de verklaringen van eerste verzoekende partij omtrent haar relatie met M. niet kunnen overtuigen, gezien haar tegenstrijdige verklaringen omtrent de manier waarop zij M. heeft leren kennen en tevens omtrent het afspringen van hun relatie, stellen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij verklaard heeft dat haar broer samen met de broer van M. zijn dienstplicht vervulde en benadrukken ze dat eerste verzoekende partij vrijgesteld was van de dienstplicht en derhalve nooit haar dienstplicht vervuld heeft. Inzake de tegenstrijdigheden omtrent het afspringen van de relatie, leggen verzoekende partijen uit dat conform de gebruiken in Iran de familie van de man naar de familie van de vrouw gaat. Indien de ouders van eerste verzoekende partij niet akkoord waren geweest, zouden ze nooit met eerste verzoekende partij meegegaan zijn. Het zijn dan ook wel degelijk de ouders van M. die niet akkoord gingen met de relatie.

2.2.3.2. De Raad bemerkt dat, daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift aangeven dat eerste verzoekende partij verklaard heeft dat haar broer samen met de broer van M. zijn dienstplicht vervulde en benadrukken dat eerste verzoekende partij nooit haar dienstplicht vervuld heeft, het louter verwijzen naar één versie van de verklaringen van eerste verzoekende partij niet van aard is om de vaststellingen van verwerende partij dienaangaande in een ander daglicht te stellen. Er anders over oordelen zou immers elk opeenvolgend verhoor en/of opeenvolgende vraagstelling, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Door eerste verzoekende partij werd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal immers aanvankelijk uitdrukkelijk verklaard dat zijzelf haar dienstplicht deed samen met de broer van M. (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag man CGVS d.d. 15/01/2014, p. 10).

Verder kan de verwijzing naar de Iraanse tradities evenmin overtuigen teneinde de vastgestelde tegenstrijdigheid omtrent het afspringen van de relatie tussen eerste verzoekende partij en M. te weerleggen. Verzoekende partijen verklaren hiermee immers op geen enkele manier waarom eerste verzoekende partij eerst bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat het de familie van M. was die niet akkoord ging toen zij haar hand vroeg (*"Ik stelde voor om met haar te huwen maar haar familie ging hiermee niet akkoord"*) (administratief dossier, stuk 16, vragenlijst, vraag 3.5)), vervolgens op het Commissariaat-generaal echter beweerde dat het haar ouders waren die de ouders van M. niet accepteerden omdat haar ouders erg gelovig zijn en de ouders van M. niet (*"Bij wiens ouders lag het probleem dat het huwelijk niet doorging. De uwe of de hare? Mijn ouders hebben haar ouders niet geaccepteerd als een nieuw lid van de familie. Haar vader dronk alcohol bijvoorbeeld en haar moeder droeg thuis geen hoofddoek."*) (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag man CGVS d.d. 15/01/2014, p. 10)) om later, wanneer zij met haar tegenstrijdige verklaringen wordt geconfronteerd, te stellen dat het beide families waren die niet akkoord gingen met het huwelijk (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag man CGVS d.d. 15/01/2014, p. 14). Door in hun verweer te stellen dat het wel degelijk de ouders waren van M. die niet akkoord gingen met de relatie, waarmee de verklaringen van eerste verzoekende partij zoals gegeven bij de Dienst Vreemdelingenzaken herhaald worden, verwijzen verzoekende partijen opnieuw naar één versie van de verklaringen van eerste verzoekende partij, hetgeen, zoals reeds gesteld, niet van aard is om de vaststellingen van verwerende partij dienaangaande in een ander daglicht te stellen. Bovendien geven verzoekende partijen in hun verzoekschrift aan dat de ouders van eerste verzoekende partij wel akkoord waren, hetgeen dan ook geheel tegenstrijdig is met de door eerste verzoekende partij gegeven verklaring wanneer zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal geconfronteerd werd met haar tegenstrijdige verklaringen hieromtrent, waar zij stelde dat het beide families waren die niet akkoord gingen met het huwelijk. Deze vaststelling bevestigt dan ook de volstrekte ongeloofwaardigheid van de verklaringen van eerste verzoekende partij omtrent haar relatie met M..

2.2.4.1. Waar verwerende partij stelt dat evenmin de verklaringen van eerste verzoekende partij aangaande de problemen die zij met M. en haar echtgenoot kende, overtuigen, gelet op de vaststelling dat uit de verklaringen die door haar bij de Dienst Vreemdelingenzaken gegeven werden een consensuele seksuele relatie tussen twee partners af te leiden valt, terwijl eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal beweert dat zij door M. gedrogeerd werd, dat zij door M. uitgekleeft werd toen zij verdoofd was en dat M. haar kleren in de keuken verborg, werpen verzoekende partijen tegen dat eerste verzoekende partij bij haar eerdere verklaring blijft dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken bondig haar verhaal diende te vertellen.

2.2.4.2. De Raad wijst verzoekende partijen erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). De Raad stipt verder ook aan dat, ondanks het feit dat de vragenlijst, die wordt ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin onder het luik 3 vraag 5 wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, van eerste verzoekende partij mag worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas vermeldt. Van eerste verzoekende partij kan dan ook verwacht worden dat zij tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken een belangrijk element als het feit dat zij gedrogeerd werd door M. zou vertellen. Daarentegen blijkt uit de verklaringen van eerste verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken louter een consensuele seksuele relatie tussen twee partners,

waarbij er nergens sprake is van enige vorm van dwang (*"Ik ging haar bezoeken bij haar thuis. Toen ik er aankwam was er geen kind te bespeuren. Van het een kwam het ander en voor ik het wist belandde ik in bed met haar. We hebben gemeenschap gehad."* (administratief dossier, stuk 16, vragenlijst, vraag 3.5)). Verder blijkt nergens uit de vragenlijst dat eerste verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst, bij luik 3 vraag 5, de gelegenheid geboden haar asielrelaas zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd. Ook op de slotvraag of zij nog iets had toe te voegen antwoordt eerste verzoekende partij ontkennend. Daarenboven werden haar verklaringen haar achteraf nog voorgelezen in het Farsi, waarna zij het verslag ter goedkeuring heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 16, p. 3). Verzoekende partijen maken dan ook niet aannemelijk dat eerste verzoekende partij niet de kans werd geboden om aan te geven dat zij door M. gedrogeerd werd.

De Raad wijst verzoekende partijen verder nog op de tegenstrijdige uitleg van eerste verzoekende partij wanneer zij op het Commissariaat-generaal geconfronteerd werd met het feit dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding maakte van enige vorm van dwang, daar zij eerst verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken niet te hebben verteld dat zij gedrogeerd werd, omdat men haar vroeg haar verhaal kort te vertellen, om even later te stellen dat zij wel gezegd heeft dat zij gedrogeerd werd (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS man d.d. 15/01/2014, p. 14-15). Door louter de eerder door eerste verzoekende partij gegeven uitleg dat zij haar verhaal bondig diende te vertellen, te herhalen, weerleggen verzoekende partijen op geen enkele wijze deze tegenstrijdigheid.

2.2.5.1. Inzake de stelling van verwerende partij dat de verklaringen van eerste verzoekende partij betreffende het tijdstip waarop zij de telefoonoproep van de echtgenoot van M. ontvangen zou hebben, niet overtuigend zijn, gezien haar incoherente verklaringen hieromtrent, onderstrepen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij op de verjaardag van haar echtgenote (tweede verzoekende partij) werd opgebeld en dat zij 's middags samen zijn gaan eten.

2.2.5.2. De Raad merkt op dat door verwerende partij werd vastgesteld dat eerste verzoekende partij op het ene moment stelt dat zij op de dag van de verjaardag van haar echtgenote de telefoonoproep van de echtgenoot van M. ontving, zij even later verklaart dat haar vrouw op 12.09 jarig is en dat het een dag later gebeurde, om vervolgens enkele ogenblikken later opnieuw te beweren dat de echtgenoot van M. de twaalfde, dus op de verjaardag van haar echtgenote, belde. Wederom dient erop te worden gewezen dat het louter verwijzen naar één versie van de verklaringen van eerste verzoekende partij, hetgeen verzoekende partijen doen door te stellen dat eerste verzoekende partij op de verjaardag van haar echtgenote werd opgebeld, niet van aard is om de vaststellingen van verwerende partij dienaangaande in een ander daglicht te stellen. Er anders over oordelen zou immers elk opeenvolgend verhoor en/of opeenvolgende vraagstelling, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

Waar verzoekende partijen overigens in hun verzoekschrift aangegeven dat zij 's middags zijn gaan eten op de verjaardag van tweede verzoekende partij, merkt de Raad op dat zowel eerste verzoekende partij als tweede verzoekende partij tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal stelden dat zij 's avonds zijn gaan eten (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag man CGVS d.d. 15/01/2014, p. 14; administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag vrouw CGVS d.d. 15/01/2014, p. 13). Deze vaststelling bevestigt opnieuw de volstrekte ongeloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partijen.

Daarnaast stelt de Raad nog vast dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift geen enkele poging ondernemen om de vaststelling van verwerende partij dat eerste verzoekende partij geen eenduidige verklaringen aflegt over de duur van de periode tussen haar gijzeling en de dreigtelefoon door de echtgenoot van M. te verklaren of te weerleggen, waardoor deze motivering als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.6.1. Betreffende de opmerkingen in de bestreden beslissingen aangaande hun reisweg, merken verzoekende partijen op dat aan eerste verzoekende partij enkel een kopie van het paspoort van haar echtgenote werd getoond en dat de tekeningen op het paspoort visueel dezelfde zijn als bij de nationale kaart (Karte Mili). Toen dit opnieuw aan eerste verzoekende partij werd getoond, had zij beter gekeken en gezien dat het inderdaad om een paspoort ging. Dit betreft evenwel een misverstand.

2.2.6.2. De Raad is van oordeel dat verzoekende partijen met de uitleg dat eerste verzoekende partij zich aanvankelijk vergist had omtrent het document dat aan haar werd getoond, op geen enkele manier

de vaststelling dat eerste verzoekende partij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij haar gehoor op het Commissariaat-generaal stelt samen met haar echtgenote en haar kinderen Iran illegaal over land te hebben verlaten met een smokkelaar en tijdens haar gehoor herhaaldelijk benadrukt dat zij en haar echtgenote geen paspoorten hebben, terwijl tweede verzoekende partij verklaart dat zij wel degelijk paspoorten hadden in Iran, maar dat haar paspoort niet in België is, en, wanneer de *protection officer* van het CGVS er bij tweede verzoekende partij op aandringt de waarheid over de vluchtroute te vertellen, bovendien verklaart dat zij en de kinderen legaal Iran verlieten via een vlucht van Teheran naar Nederland, in een ander daglicht stellen. Deze motivering blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.7. Voorts stelt de Raad vast dat de motivering van verwerende partij dat ook aan de gewijzigde verklaringen betreffende de vluchtroutes van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht en dat de motivering dat de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partijen nog verder ondermijnd wordt door hun verklaringen over hun (schoon)familie, doorslaggevende motieven betreffen die door verzoekende partijen in hun verzoekschrift ongemoeid worden gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

2.2.8. Daar waar verzoekende partijen betogen dat het ontbreken van enig materieel bewijsstuk de geloofwaardigheid van een asielrelaas niet kan ondergraven, daar verzoekende partijen slechts documenten kunnen voorleggen in zoverre zij over deze documenten beschikken, merkt de Raad op dat nergens in de motivering van verwerende partij gerept wordt over het ontbreken van enig bewijs. Derhalve is dit betoog geenszins dienstig.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. Waar verzoekende partijen menen dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT